

Лепкий Л.

СОН

СОН ІВАСИКА

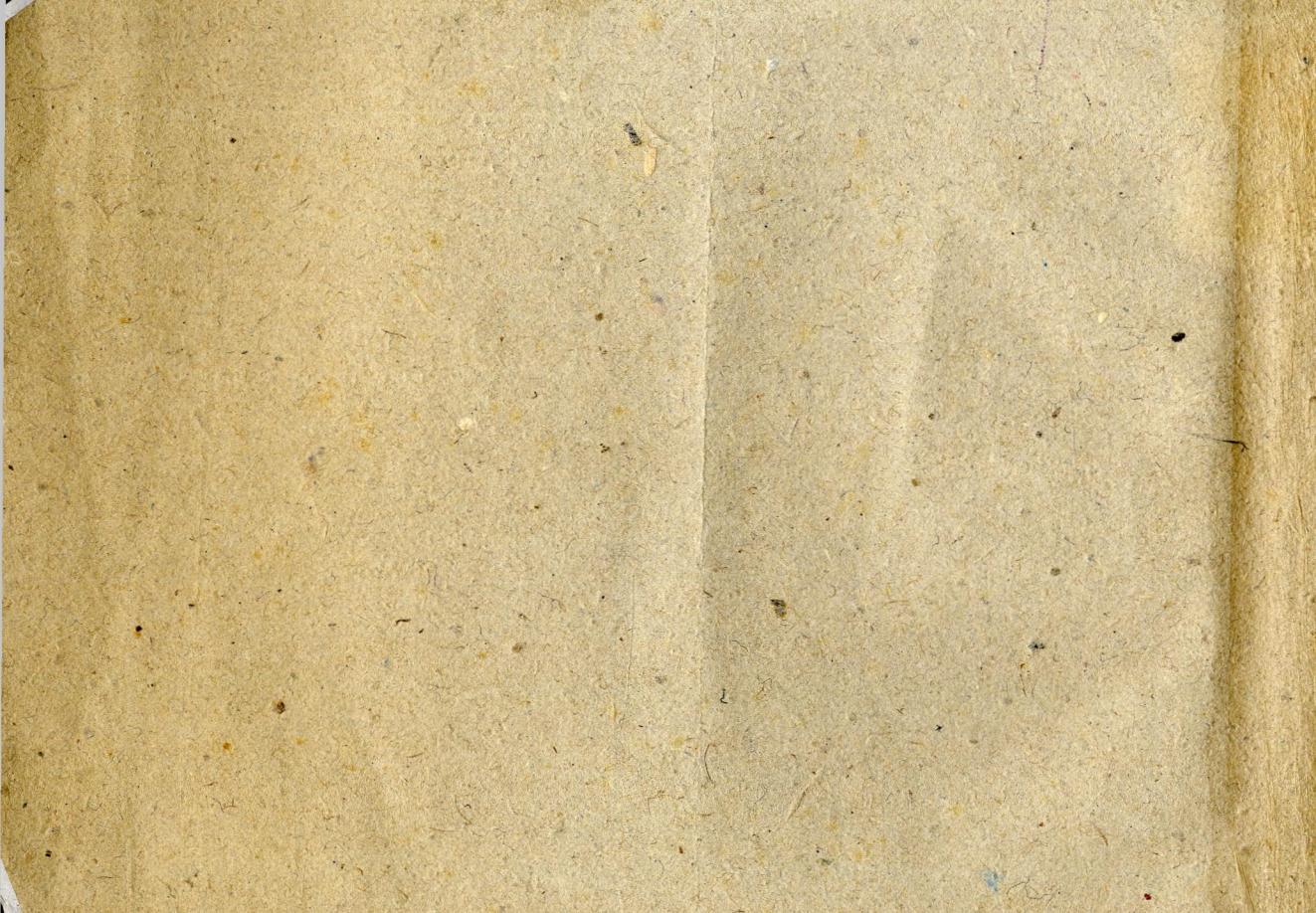
СЦЕНІЧНА КАРТИНА
НА 4 ВІДЛАСНИ З ПОТІМНИМ ДОДАТКОМ

ДІЯКА ДІУКОВО

МІС. ДР. М. ГИМНОРОНОСЬКОГО

ЛВІВ. Р. Б. 1922.

ДОМАШНЯ БІБЛІОТЕКА.

52-111/5-660
06 10

С О Н І В А С И К А

Сценічна картина на 4 відслони Левка Лепкого.
Музичне опрацювання М. Гайворонського. Накладом „Домашньої Бібліотеки“
Львів. — 1922. — Ч. 2.

О С О Б И:

КАЛИНА — дівчинка, літ 13—15.
ІВАСИК — хлопчик, літ 10—12,
РОМАН і МІРОН — його ровесники,
ІНВАЛІД — літ 30—40,
БАТЬКО ІВАСИКА — літ 40—45,
БАБА ЯГА — старуха.

СВ. МИКОЛАЙ, СВ. МИХАЙЛО і ДІТВОРА.

ЗАМІТКА! „Сон Івасика“ можна виставляти на св. Миколая, Різдво, Нозий Рік, Великдень і т. д. з деякими змінами, а то: В останній відслоні, коли Дівчина подає Батькові та Інваліду цвіт калини по словах „За жертви і труди“, звертається до го-
стий і каже:

На св. Миколая: „А Вам за хвилюку Миколай святий, даруночки подасть...“
На Різдво і Великдень: „А Вам Веселих Свят бажаю...“
На новий Рік: „А Вам Щасливого Нового Року передаю бажання...“

27 206
Львів. Бібліотека
АН УРСР

З А С П І В

Перед опущену куртину-занавіс виходить Дівчина. Одита в білому, держить в руках калину і так говорить до гостей:

За хвилю, вхилиться цей занавіс, почнесь вистава.
Не думайте, що нецікава! Цікава буде, всіх займе!
Тільки, будь ласка, уважайте:

Івасик наш, в мандрівку вибіравсь,
Останню ще проводить він забаву,
Почуєте цікавих співів і танців,
Побачите — його приятелів, друзів,
Пращання, жаль, непевність і тривогу,
Вкінці помолиться він Богу на дорогу
І так засне...

(Вона зникає).

(ЗАНАВІС ПІДНОСИТЬСЯ).

П Е Р Ш А В І Д С Л О Н А

Майдан край села. Праворуч встають два ясені високі, старенька клуня й оборіг. Погідне ясне пополудне

Музика починає грати. На сцену входять один за другим МІРОН і РОМАН. Вони обходять під маршовий такт довкола сцену і стають на середині. На головах у них шоломи паперові, при боці шаблі дерев'яні на рамені несуть високі пруты. Вертають з ліса та співають:

Весело нам минає час,
Сміється сонішко до нас
І ліс і ниви і поля,
І любо, любо час мина.

Гуляємо ось так собі,
Безжурно нам минають дні,
Безжурно нам минають дні
У щирій приязні, дружбі.

(По кожній стрічці, коли музика повторює заставку, вони обходять довкола сцену, стають на середині.)

Роман (витягає з кишені ножик). От, я зроблю головку на кінці й очі, гриву дома-
люю. (розпочинає різати кінець прута)

Роман. А всеж то неживий! Якби живий, то раз булаб забава!

Мірон. Тепер?... Також щось видумав — робота в полі! А хочби й так. Не всякий коні має: В Микошового батька є воли... Коний нема ні в Степана, ані в Івасика нема.

Роман. Івасик й матері не має ані батька, він сирота. У приймах він чужих..

Мірон. Його батько на Україні — хто знає, чи живе?!

Роман. Може і є... Мій брат, як повернув, розказував страшенні дива: як бились, як Київ брали, як покотом потім вмірали — ніхто і не ховав...

Мірон. Бідний Івасик!

Роман. Бідний дуже, у приймах, то неволя..

Мірон. І їсти не дають!

Роман. Казав, що й бють..

Мірон. Нераз до нас він забіжить та й плаче...

Роман. А мати моя його просить, щоб їв та все він каже: „Не голоден“ / і зараз утікає з хати.

Мірон *(оглядається і нібито секретно)*. Знаєш, я щось хотів тобі сказати..

Роман. А що? кажи!

Мірон *(ніби вагається)*. Івасик так мене просив, щоб не казати.. Його лукаві госпо-
дарі якщо зловилиби — ой Боже!...

Роман. То я вже знаю!

Мірон. Що?

Роман *(бере його на бік і кладє палець на уста)*. Він і мене просив, щоби мовчати,
та я тобі скажучу, коли вже знеш: — Він хоче утікати і за батьком шукати..

Мірон *(помакує головою)*. На Україну — знаю, знаю!...

Роман. Тільки мовчи!...

Мірон. Абож то я..

Роман *(оглядається)*. О, цять!!!

(Вбігає Івасик).

Івасик. Ви поробили вже шоломи — а що це *(Бере до рук від Романа запрут)*, коники у вас?... *(По хвилі)*. У мене паперу немає..

Роман. Ось, на тобі шолом *(здіймає з голови і подає Івасикові)*. У мене другий є *(Витягає другий з кишені)*.

Мірон. І шабля буде і запрут, сховав для тебе. Зараз...

(Вибігає і за хвилю приносить запрут і шаблю).

Івасик. А хлопці всі прийдуть?

Роман. Що тільки не видати... Мусять товар позаганяти!

Івасик. Хотівби попрацювати їх..

Мірон. Ти справді нині?..

Івасик. Цять! Я досвідком в такій годині, що спатимуть, а почувать під клунею буду, щоб не дізнались..

Роман. Тут *(показує)* почувать, самий саміський?

Івасик. Чи раз під клунею приїшлося почувати, втікати від побоїв..

Мірон. Гіречка доля твоя! *(По хвилі)*. Та знаєш що? Як втихне, звечеріє, до тебе ми зайдемо і на дорогу принесемо хліба та сира..

Роман. Я капелюх тобі свій принесу великий і крисатий. Бо знаєш, ніде правди діти, на Україні дуже сонце світить — так повідають — мій брат розказував!..

Мірон. О, там страшенні, кажуть, дива. Степами гонить сатана і чорна тьма на край насила. — Люди людий їдять, якась змія.. чи опирі.. Хто йде туди, не вертає!

Роман. Бог се знає, а от співають у піснях: „Там на Вкраїні, там сонечко сяє, козацтво гуляє...“

Мірон. Се так колись було. Тепер нещасна Україна — одна руїна!

Івасик. А я таки піду. Мушу йти і батька віднайти!

Роман. Сьогодні доконечно?..

Івасик. Сьогодні! Або що?

Роман. Ніщо... Як вже така у тебе воля, то йди. Ми знаємо, гірка у приймах доля без батька й матері!

Івасик. Сьогодні ще набавимось доскочу. *(По хвилі)* Мені нікого так не жаль, як вас усіх і тих забав...

Мірон. Ковалика ми бавитись будемо. Ось вже ковало зладив я. *(Показує в куті на довбеньку з ковалом)*. Степан буде за коваля.

Івасик. От і гарно!!

Роман. Ходімо хлопців поскликати!

Івасик і Мірон. Ходімо!! *(Вибігають)*.

ЗАНАВІС ПАДЕ.

Д Р У Г А В І Д С Л О Н А

Ліворуч колодка, за нею з молотком ковалик. Він ударає під такт музики в ковальце. Всі хлопчики в паперових шоломах на голові і з шабельками. Вони сидять на запрутах, наче на конях. Уставившись рядком проти ковалика, співають;

Куй, куй, ковалі, то великі, то малі,
А старого коваля посадили на теля.

Співом | Ковалик.
1-ий хлопець.
2-ий хлопець.
3-ий хлопець.
Всі співають.

Кому коня підкувати, золоту підкову дати?
Підкуй сього
Підкуй того
Підкуй мого вороного.
Підкуй сього, підкуй того, підкуй мого вороного.

Вони обходять гусаком (як богато то дворядом) довкола сцени і оточують колесом ковалика, співаючи:

Куй, куй, ковалі, то великі, то малі,
А старого коваля посадили на теля.

Два хлопчики беруть ковалика на руки, обносять його в середині, а решта, колесом довкола:

Куй, куй, ковалі... (поки не поставлять ковалика за ковалом).

Співом } Ковалик.
 1-ий хлопець
 2-ий „
 3-ий „
 Всі співають.

Кому коня підкувати, золоту підкову дати?
 Підкуй сього
 Підкуй того
 Підкуй мого вороного.
 Підкуй сього, підкуй того,
 Підкуй мого вороного.
 Куй, куй ковалі... і т. д.

(Надходить інвалід).

Хлопці. Здоровля доброго бажаєм!

Інвалід. Помагай Віг, хлопці! А що це ви в похід готуетесь, що коні підкували.

Роман. Ми коні свої підкували та команданта ще не маєм!

Інвалід. А хтож у вас є проводир чи сотник бригадир?!..

Мірон. Не вибрали ще на сьогодні!

Інвалід. Бачу, у вас нема твердої влади, наче в часи Центральної ще Ради; ви-
 борний командант посади.. Погано!

Роман. У нас так все..

Інвалід. Гм... Без анексій і контрибуцій... Ну, тож вибірайте — хто буде?!

Мірон. Най буде Івась Куций! Найкраще знає він військову справу — чи добре,
 хлопці??

Хлопці *(підносять в гору шоломи)*. Слава! Слава!

(Інвалід сідає з боку та з цікавістю приглядається забаві).

Івасик. Тож хлопці всі за мною враз ставайте в ряд!..

Інвалід. О, зде, Івасику, — не так буває при кінноті! *(Івасик підходить до інваліда)*
 Тож слухай, уважай: Команда „в ряд ставай“ так починається небоже: Стаєш попереду і грімко

приказ видаєш „Збірка“! І хлопці в мить стають у лаву. А потім *(він встає і показує)* ти провірши справу — чи добре стали, чи гаразд, рівняється усе як треба... Чи зрозумів?!

Івасик *(підносить руку до шолому і здоровить)*. Так розумію! *(Потім дає рукою знак і командує)*. Збірка!!

(Хлопці збігаються, стають дворядом у лаву).

Інвалід *(підповідає Івасикові)*. Тепер „Позір!“ „В право рівняйсь!“ і „Відчисли!“ ..

Івасик. Позір! *(Хлопці випрямовуються)*. В право рівняйсь! *(Хлопці кидають головами в право)*. Відчисли! *(Хлопці відчисляють: „Раз, два, раз, два“ і т. д.)*.

Інвалід *(підповідає)*. Тепер: „Спочинь!“ — „Позір!“ — „Шаблі до рук!“ — „Двійнями з права вперед руш!“

Івасик. Спочинь! *(Хлопці стають свobodно)* Позір! *(Хлопці випрямовуються)* Шаблі до рук! *(Хлопці витягають шаблі)* Двійнями з права вперед руш! *(Хлопці виступають двійнями, так що зразу рушає двох з першого ряду, потім двох з другого ряду і т. д. Вони з витягнутими шаблями мають під собою прутья, наче коний. Переходять коло інваліда)*.

Івасик *(командує)*. В право глянь! *(Всі дивляться в право і віддають почесь інвалідові. Він здоровить їх з повагою)*.

Інвалід. Гарно, хлопці, гарно! *(Хлопці, обійшовши кругом, стають на своїх місцях)*.

Інвалід *(по хвилі)*. Ну, а далше що?

Івасик. Ми далше — вже не знаєм. Хиба заведемо яку забаву...

Інвалід *(сміється)*. Забаву — щож, се не забава?

Івасик. Ні, се військова справа!

Інвалід. Гаразд, то заводить забаву!...

Івасик *(до хлопців)*. Яку забаву хочете — кажіть?!

Хлопці. Цяпки! Цяпки!!

Інвалід. Цяпки.. *(Сміється ніби здивований)*. Що се за забава? *(До себе)* Ось де пішла стрілецька слава! *(По хвилі)* Ну, ну! Цікаво, що то буде?!

Івасик. Гей, хлопці! Гусаком за мною виступайте і позір майте!
Хлопці (*ідуть рядком, співають і наслідують все те, що співають, рухами*).

Ой був собі лицар Цяпка,
Коня мав, коня мав,
А як їхав на війноньку
З коня впав, з коня впав. *)

Задрімався кінь вороний
Ще й заспав, ще й заспав,
Спотикнувся на дорозі
Та й ував, та й упав. **)

Заболіла лицар Цяпку
Голова, голова,
Заболіла права ручка,
Ще й нога, ще й нога. ***)

Ой бив коня лицар Цяпка
Побивав, побивав,
Бо як їде на війноньку
Щоб не спав, щоб не спав.

} Бють до такту по прутах ніби по конях.

Інвалід. От і вигадали! (*Сміється*).

Хлопці, скінчивши забаву, вибігають весело за сцену, сстає тільки ІВАСИК, МІРОН і РОМАН. Вони підходять до Інваліда, що сів собі на колодці і крутить папіроску. На сцені зразу темніє, потім сходить місяць.

Інвалід (*по хвилі*). То ти як звешся?
Мірон. Я, Мірон!

*) Падуть на землю. *** Падуть на праву руку. ***) Бривають і ловляться за ногу.

Інвалід. А ти?

Роман. А я Роман!

Інвалід (до Івасика). А ти Івасик?... О, з тебе буде бравий молодець! Чисто в батька вдався...

Роман. Він сирота, мати померла ще торік, а батько й досі не вернув...

Інвалід (похитує головою). Знаю, знаю — се добрий друг був і воєнка.. (По хвилі) Та ти, Івасику, здоров рости — ще може батько вернеться колись, як краще буде. Вертають з України люди...

Мірон. А то далеко тая Україна?

Інвалід. Чи то далеко?... (По хвилі) Любі діти, Україна одна на світі: Над чорним Морем і Дніпром, над Прутом, Сяном і Дністром — поза Карпатами і Кавказ. (Бється в груди) І ось Вона у груді в нас! (Мовчанка) Ще прийде час, — Пождіть!...

Роман (дивиться на милицю). А ногу де ви пострадали?

Інвалід. Біля Святишчина як Київ брали. (По хвилі) Широка, діти, наша слава! Скільки гробів чорніє, скільки вісток біліє по степах і до ярах... Так... так... Нічого — на вас надія, діти! Колись і нам ще сонішко завітить! Лиш сильна віра: Бо хто терпен — спасен буде!

(Роман і Мірон нашіптують щось між собою і вибігають за сцену).

Івасик (по хвилі). Я вірю, що батько прийде...

Інвалід. Так синові, віра — се незломна міць і сила!

Івасик. А як би так піти, як там, куди Діпро — може батько...

Інвалід. Хто знає, може він здоровий і жие, тільки ніяково вернути — все може бути, може бути!...

Івасик. І можна віднайти?

Інвалід (встає поволі і відходить). Чому би ні! Кажуть, що хто шукає той і знайде. (По хвилі) Здоровий будь!

Івасик (хоче поцілувати інваліда в руку, та сей не дає і гладить Івасика по голові). Доброї ночі Вам!

Інвалід. Доброї ночі, сиву!

Івасик *(Остається сам, іде під клуню, потім вертає на середину і дивиться на небо)*. Ясна ніч! А скільки зір на небі!.. Он віз... і молошня дорога... *(По хвилі)* Можеб туди за нею йти. Хто зна!.. Та, начею, говорять, не годиться... Якось ніяково... Нікого респитати... Ні! пересплю ось тут *(показує на клуню)*, а досвітком, як лиш буде свитати, у Божу путь!... *(Іде під клуню)*.

РОМАН і МІРОН вбігають. Вони несуть зі собою торбину, капелюх і палицю.

Мірон *(подає Івасикові торбину)*. А ти під голову сховай — тут я приніс, свою торбину, сир та сузарі.

Роман. Ось капелюх тобі і палиця. *(Показує на палицю)*. Це ще мого дідуся. — Вона сильна, добра від псів буде. *(Показує кінець палиці)* Видиш: закована, як на біду, то від лихого можна себе оборонити, навіть зміюку лютюю пробити. *(Показує, яка велика)* Яка велика!

Івасик *(бере палицю, оглядає — вона висша від нього)*. Здорова палиця!

Мірон. Та ти, небоже, уважай, щоб не побачили прохожі люди!

Івасик. Я уважати му! *(Він стелить під себе трошки сіна і укладається під клуню. Мірон дає йому під голову торбину, Роман кладе на очі капелюх, а поруч палицю)*.

Роман. Пращай, пращай Івасику!

Мірон. Най Бог тебе... *(Він починає плакати)*.

Роман *(тягне Мірона за руку)*. Диви який! Чого засливився?! Жалю не завдавай!

РОМАН і МІРОН все оглядаючись на Івасика тихенько на пальцях назадгуз, виходять зі сцени.

Івасик *(по хвилі підноситься, стає на колішки і складає руки до молитви)*. Святий Угоднику і Чудотворче Николаю, Опікує дітей нещасних України і ти Михайле Чудотворний, великий лицарю і непоборний — Вашій опіці прибігаю!..

Потім знову кладеться — хвилинка мовчанки. Він засипляє.

ЗАНАВІС ПАДЕ.

З А С П І В

Дівчина з калиною говорить:

Най Вас те все не подивує,
Івасик спить і не мандрує,
А то, що бачити будете,
Се тільки сон..
Івасикові сниться,
Що він зайшов на Україну,
Там ліс великий і глухий.
Змії, страхи і Баба Яга.
Він із ляку, на дерево втікає.
А Яга нень у долі підгризає.
Хоч і лама свої страшенні зуби,
Івасику не утікти від згуби!..

Нараз від блиску блисне гай,
Святий явиться Миколай.
І знов Івасика пригорне доля.
Минуль його страхіття і неволя
Та ви, будь ласка, уважайте:
Се тільки сон — те на увазі майте!

ЗАНАВІС ПІДНОСИТЬСЯ

Зима. Глибокий темний ліс. Серед дерев стоїть казочна хатка Баби Яги. У ній караються невинні діти у неволі. Чути плачі і хлипання зітхання. Крізь дерева дрімучі видно Бабу Ягу. Вона скрадається тихенько штиль-укає на костурі й підлазить до вікна хатчини, що в темноті лиш блимає, немов червоне око.

Баба Яга (*зазирає у віконце*). Гі, гі, горить в печі — огонь пала, а піч як мідь червона! Гі, гі, нема тобі, Івасику, нема спасення!... (*Відходить знід віконця і по хвилі*) Ех, я люблю українських дітей зідати — живцем у піч кидати — люблю!... (*По хвилі*) А він тут у ліску... Хе хе хе!... Все кличе і гукає!... Хе хе хе!.. І порятунку все шукає!... Хе хе хе!.. (*Киває головою*) Нема, нема спасення. — Буде з Івасика печеня!... Хе хе хе... ха ха ха ха... (*Злобно сміючись поволі виходить*).

На сцені пусто. Із нутра хатчини чути молитву-спів невольної дівчорі.

Молитва:

Най буде слава на висотах
Най буде правда на землі.
Благаємо Тебе, Всесильний,
Великий Творче Непомильний,
У цей важкий недолі час,
Зглянься на нас!

} Співають один раз.

Крізь гущі зелені, виглядає крадьком ІВАСИК. Він бачить хатку і чує молитву.

Івасик. Ах, милий Боже України, зглянься на муки і терпіння, на сльози наші і неволю, дай крашу долю!..

Спів дівчор:

Благаємо Тебе Всесильний,
Великий Творче Непомильний
У цей важкий недолі час,
Зглянься на нас!

Повторюють.

Івасик *(вилазить із корчі)*. Куди від неї заховатись. Усюди ліс, ніяк на світ дістатись... *(Паде на коліна)*.

Святий Миколо Чудотворний
І Ти Михайле Непоборний,
Защитнику всієї України —
До Вас в опіку прибігаю
Благаю пожаління,
Укоротить недолю і терпіння!

(Із хатки чути діточий голос). — Тікай, тікай Івасику. Спасайся.

Івасик *(прокидається)*. Хтось кличе. Хто се?...

Голос із хатки. Іде злючая змія, Івасику, тікай!!!

Івасик *(з ляком оглядається)*. Баба Яга!!!

Голос із хатки. На дерево тікай!

Івасик *(глядає дерева)*. На дерево! *(Утікає за куліси ніби на дерево)*.

Баба Яга *(перебігає, націрівши великі зуби)*. Він там, він там! *(Біжить у сторону, куди побіг Івасик. По хвилі чути її голос)*. Дістану я тебе, гі гі... мені вже не втічеш, гі гі!... Дивіть, як виліз він високо на дерево — поганий!

Голос Івасика. Ти сама погана, люта і щербата, зміє проклята!!!

Голос Баби Яги. Убю, убю, живцем спалю, сліду не буде з твого роду.

Голос Івасика. Мій рід великий і завзятий!

Голос Баби Яги. Як злізеш сам, то я лиш з'їм тебе, а як не злізеш і зловлю, живцем спалю!

Голос Івасика. Все одно як прийдегся погибати, зміє проклята! (*Чути, як змія гризе дерево та стогне*) Гризи, гризи і зуби поломи! Стогни небоже!

Голос Баби Яги (*з досадою*). Га, що — не чуєш, як тріщать вже дерево?! (*Вона гризе і стогне*) Геє!.. геє!.. геє!..

Голос Івасика. А зуби не тріщать?... (*по хвилі радісно*) А що!

Баба Яга (*чути крик болю*). Ай ай ай!... (*Перебігає сцену і показує на руці довжезні зуби кливаки, уста повні крові, і до Івасика здалека*) Пожди, сусідів своїх доскликаю усіх чортів на моміч завізву, у коваля нові залізні вставлю зуби, таки вже не втічеш свої згуби! (*накиває йому кулаком*) Гі гі!.. щевя прокляте!!! (*Виходить і стогне з болю*).

На сцені зразу тихо, потім чується десь із високого дерева довгий і протяглий голос Івасика:

Гусоньки-лебедоньки, візьміть мене на крилонька. Завезіть мене до батенька, дасть вам батенько гречки нецки, решето пшениці!...

Молитва дітвори ледви чутно...

Най буде слава на висотах,
А правда на землі... (*і т. д.*).

Повільною ходою ступає лісом БАТЬКО Івасика. На ньому одяг пірваний, в руках клунок. Він слухає співу останнього рефрену молитви.

Батько. Усюди плач і всюди біль, тривога. (*підносить в гору руки до молитви*) Знімаю злучені до Бога руки і прошу: Боже, Змалуйся і вкрати нам муки!...

Голос невольної дітвори. Ми у неволі помираєм у злющої у Баби Яги. Ратунку, помочи благаєм!!!

Батько (*зривається*). Нещасні діті! (*Він хоче визволить дітвору*)

Голос Івасика. Тату! Тату!...

Батько (безрадий не знає куди спішити з підмогою. Раз кидається в сторону хатки, раз в сторону, звідки чути голос Івасика).

Ах, Боже — Голос Івасика!!...

На сцену входять: Св. МИХАЙЛО, ЛИЦАР НЕПОВОРНИЙ, у панцирі, з мечем огненим. На щиті золотий лествиць тризуб. За ним Св. МИКОЛА ЧУДОТВОРНИЙ, одягнений, як наш Владика. Вони приходять наче з'ява. В цей мент батько тручає двері хатки, а з неї вибіга ДІТВОРА. Вона паде на вколішки перед Миколою святим. ІВАСИК надбігає, кидається на ший батькові. Вони на середній сцені в обіймах.

А поруч них св. Михайло меч підніс, св. Угодник Миколай усіх благословить.

Живий образ:

БАТЬКО З ІВАСИКОМ в обіймах. Св. МИХАЙЛО І ДІТВОРА, БЛАГОСЛОВЛЯЮЧИЙ МИКОЛА.

ЗАНАВІС ПАДЕ.

Дівчина з калиною голосить:

Івасик спить...
 Вже совішко сіяє,
 Вівчар на нашу виганяє,
 А він ще спить.
 Цікавий сон йому приснився.
 (Виж бачили самі!)
 У тому сні явивсь йому Угодник Миколай,
 А з ним святий Михайло Непоборний.
 Та ще не всьому край!
 Він твердо спить...
 Його розбудять приятелі
 І будуть радісні, веселі,
 Бо радість принесуть,
 І з радості мені і Вам
 Аж сердекько заб'ється,
 Гарненько так, усе скінчиться,
 Побачите!!

ЗАПАВІС ПІДНОСИТЬСЯ.

ЧЕТВЕРТА ВІДСЛОНА

Те, що і в першій відслоні: Майдан, два ясені і клуня. Сопішний ранок.

Підноситься поволі загавіс — грає музика, кривий танець. На сцену парами вбігає гурт і відтанцює

БАЛЕТ.

Мірон і Роман *(сбігають при кінці танцю)*.

Мірон *(до дітей)*. Ви чули?

Діти *(з криком)*. Що, що, кажи?!

Мірон. Батько Івасика вернувся!

Діти. Коли?

Мірон. В ночі.

Роман. А знаєте — Івасика нема. Він досвіта...

Мірон *(перебиває)*. Він... він досвітком, так нам казали.

Роман. Так, так утік на Україну шукати батька.

Діти *(Нашиптують поміж собою єди, заметушились і з криком до Романа)*. Ми знаємо, се ти *(потім показують на Мірона)* і він!

Роман. Що я?

Мірон. Що я — нічого ми не знали!

Діти. Змовлялися разом.

Роман і Мірон. Де, де, скажіть?!

Діти. Вчора — ми чули, не крутіть!

Робиться крик та суперечка. РОМАН і МІРОН накивають кулаками. Дітвора з гамором втікає зі сцени

Роман *(до них)*. Пождіть, клеветники погані!

Мірон. Вже вчаться на шпійонів.

Роман. Але біда — Мірене, біда буде!...

Мірон. Що скажуть батько, мати, люди...

Роман *(так собі)*. Ой, страх велика тайна — втік то втік, сеж річ звичайна. Ми зна-
ли, чи зараз доносити?! *(Він ніби щось шукає)*

Мірон. А все ж, Романе... *(Не замічує, що Роман десь біля клуні)*

Роман *(радісним дрожачим голосом)*. Мі-мі-р-о-о-не!... І-і-і-васяк!

Мірон *(ніби остовнів)*. Що!?

Роман. Він є, він є! Ходи!

Мірон *(сплеснув у долоні)*. Івасяк!!! *(По хвилі чути, як вони будять заспаного Іва-
сика)*. Вставай, дивись, вже сонце!

Івасик. Со-со-н-н-н...

Роман. Івасяку, батько твій повернувся.

Мірон. Батько в ночі...

Івасик *(наче переляканий Зривається)*. Батько, батько мій!...

Роман і Мірон. Вернув, вернув, Івасяку! *(Вони обцілюють його і вбірають ско-
ренько: дають капелюх, торбинку, палицю)*

(Входить батько та інвалід).

Батько *(ніби затрівожений)*. Де він, де Івасик мій?!

Івасик *(з плачем радості кидається батькові на шию)*. Тату! Тату!

Мовчанка. Чути радісні хлипання. На сцену висипується дівтора і обступає пестрим віночком Івасика з бать-
ком та Інваліда. Живий образ твориться сам собою: БАТЬКО, ІВАСИК, ІНВАЛІД У ПІВКОЛЕХ ДІТВОРИ.
На сцену виходить ДІВЧИМА З КАЛИНОЮ. Вона в поклоні подає батькові та інваліду червоної калини
цвіт і каже:

Прийміть за ваші жертви і за труди!

ЗАНАВІС ПАДЕ.

СОНІВАНКА.

(Пісні).

Ходою (♩ = ♩)

mf Як ве-се-ло ми-на-є час, Смі-єть-ся со-неч-ко до нас І лі-с і ми-ви-
ля-є-мо ось так со-бі; Без-жур-но нам ми-на-ють дні, Без-жур-но нам ми-

p *mf*

І по-ля, так лю-бо, лю-бо час ми-на-гу-
на-ють дні у ши-рині при-ля-ні, дру-ж-бі-

f

Moderato

Куй, куй, ко-ва-лі, то ве-ли-кі,

то ма-лі, а ста-ро-го ко-ва-ля по-са-ди-ли на ко-ня { ко-му ко-ня під-ку-ва-ти,
зо-ло-ту під-ко-ву да-ти?

p

під-куй со-го, під-куй то-го, під-куй мо-го во-ро-но-го, під-куй со-го, під-куй то-го, під-куй мо-го во-ро-но

Ходою.

f Ой був со-бі ли-цар Цяп-ка:
А як ї-хав на ви-нонь-ку

ко-ня мав, ко-ня мав,
зко-ня вправ, зко-ня вправ

Святочно.

Най

бу - де сла - ва на ви - со - тах, най бу - де прав да на зем - лі! Бла -

га - є - мо Те - бе Все - силь - ний, Все - виш - ний От - це Не - по - миль - ний: у

cresc.
цей важ - кий не - до - лі час зглянь - ся на нас!

cresc.

КРИВИЙ ТАНЕЦЬ. — БАЛЕТ

(3 відміни).

Moderato Benigno (moderato) Танець

a.)

b.)

f

Moderato assai Benigno Танець

B.)

Львівська бібліотека
АМ УРСР

24

0,60 (1986)

51
3516

ДОДАТКОВА БІБЛІОТЕКА ДЛЯ
СТАРШИХ І МОЛОДІ — Ч. 2.
БІДАННЯ ЧОРНОЇ КВАЛИНИ.

97 3516

Лепкий Л.

СОН